

An Israeli general goes to the Vietnam war armed with a diary

יש תשובות

כולם יודעים שיש לו שיער אדמוני. יודים עם גם שיש לו עיניים תכולות. הוא נולד במגדאל. הוא בן 23. הוא סרן. קוראים לו יהודה. אסור לפרסם את שם משפחתו. גם את תמונתו אסור. הישראלי הסקרן נאלץ לכן להסתפק רק באני-מאמין שלו. ולמה זה מעניין? כי סרן יהודה הוא הטייס שהפיל את המיג הסורי, והפך בין רגע לגיבורם של ישראלים רבים. ובכן, כה אמר הסרן יהודה: „לראות מיג בכחנת — זה החלום! על זה החבריה מדברים יום וילילה. רק תנו לנו אותו! זאת ההר גשה... כאשר משהו הולך לחילהאחיר, אני חושב שהסיפוק הכי גדול שלו יהיה כאשר יראה מיג בכחנת. ככה זה... מפקדנו עוצרים אותנו לפעמים, ולא נותנים לנו לרוץ אחריהם מעבר לגבול.“ כשנשאל יהודה מהו החלום הגדול שלו, ענה: „אני מסכים להפיל עוד מיג.“ אך לא רק הטייס הישראלי העסיק את אורחי המינה. גם הטייס העיראקי ריכז תשומת-לב רבה. השאלה שהיתה בפי כל: מה צריכה ישראל לעשות איתו? בין התשובות הרבות שניתנו, בלטו הבאות: ● **מיכאל לנדאו**, יו"ר מיפעל הפיס: „צריך לאפשר לו לחיות בארץ, אך תחת השגחה מסוימת.“ ● **שייקה לוי**, הגוש החינור: „צריך לתת לו גם שיכון וגם דרכון.“ ● **הסופר אוריאל אסף**: „... אבל במיקרה שיעדיף לעזוב את ישראל, צריך לדאוג לכך שגורלו לא יהיה כגורל הטייס המיצרי חילמי.“ ● **יעקוב שטיינר**, מנהל חברת סרטי שטיינר, סבור כי יש להחזיקו בארץ, אולם ה' תעשיין שהיה פעם חיכ הציונים הכלליים, **זלמן סוזאייב**, סבור יותר מואת: „יש לעודד עליית טייסים עיראקים לישראל. לכן צריך לתת להם זכויות כמו לעולים חדשים.“ ● **העתונאי שמואל הכהן-אבירור**, ראש מערכת השבועון פנים אל פנים, הגדיר את בעיית הטייס כבעייתו של אדם שעצם נחקטת בגרונו. „אי אפשר לבלוע אר תה ואי אפשר להקיא אותה.“ ● האדם שי גילה את מירב הזהירות כשנתבקש לענות על השאלה הנ"ל היה דו"ר **תדהר**. יתכן שזהירות זו נובעת מן העובדה שתדהר הוא ותיק הבלשים בארץ-ישראל. הוא אמר: „כדאי בינתיים להחזיק בו קצת.“ ● **גיבור ישראל, סימון טוב גנה**, מעריך את מע' שה הטייס כגבורה, לכן הוא חושב שצריך לתת לו חסינות.

★ ★ ★

יש כסף

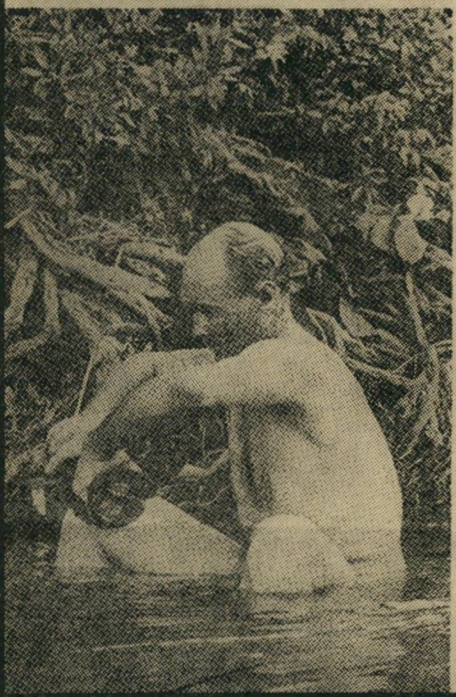
בשורה מעודדת היתה השבוע בפיו של העתונאי **תיאודור וייט**, מחבר הספר הדרך לבית הלבן: הסינים, העוינים את ישראל, אינם אנטי-שמיים. ההיפך: מטבעם הם אפילו אוהבי יהודים. להיכחת דבריו סיפר חחייה משנים עברו, כששליט פורמוזה, **צ'אנג קאי שאק**, היה עדיין שליט היבשת הסינית כולה. וייט, ששהה אז ב' שליחות עתונאית בסין, נהג להיפגש מדי פעם עם עסקן קומוניסטי בכיר, שהיה לו תפקיד זעום לצורך הומנת עתונאים לארוחת צהריים. מכיון שלא היו הרבה עתונאים שהטריחו את עצמם להיפגש עם אותו עסקן, היה לו מספר כסף כדי להזמין את וייט למסעדה. ומה הביא המלצר כמנה עיקרית? חזיר קטן מטוגן וחתיך לפרוסות דקות. וייט היהודי גידם, הסביר למארחו כי אמונתו אוכרת עליו את אכילת הגריר (חזיר — בסנינית). הקומוניסט היה רגע, נעץ בו מבט פיקחי ואמר: „אבל ארון וייט, זה איננו חזיר בכלל. כולם אינך רואה שזהו כבש צלוי? ומי היה אותו עסקן? צ'אן לאי, — כיום ראש ממשלתה של סין העממית. ● אגב, כשנתבקש וייט להגדיר את יחסו של נשיא ארצות-הברית, **לינדון ג'ונסון**, למצריים, ענה: „אצלו העסק ברור לגמרי — נאצר הוא בן כלבה.“ ● באותה הזדמנות הביע את דעתו, כי השלפון אינו טוב בשביל מדינאים. „מדינאים צריכים לעסוק בפוליטיקה ארוכת-טווח ולא באומניסטרציה. ככל שיתלפנו פחות — יחשבו יותר. ואם אינם יכולים לחשוב בעצמם — שישכרו להם יועצים טובים.“

• רב מחר אמריקאי על ג'ון פיצג'רלד קנדי המנוח; נמכר 3.5 מיליון עותקים; תורגם לתשע שפות, בין השאר: לעברית בישראל ועברית במצרים.

NOT CONTENT with remaining at base headquarters, Gen. Moshe Dayan, former C-in-C. of the Israeli Army, has gone out into the field to live the life of the ordinary Serviceman to get a first-hand appreciation of the war. His impressions are to appear in The Sunday Telegraph later this year.

He has spent days with jungle patrols, lying in fox holes and dugouts, sleeping rough in the open and cheerfully accepting the primitive facilities for washing and shaving. He has not neglected to study the effects of the war on the local people and while talking to vegetable sellers he sampled sweetcorn in a village market.

מוטב עתוני העולם מקדישים מקום נרחב לכיסוי מסעות משה דיין בוויאטינאם. ה„סאנדי טלגרף“, למשל, הכתיר את אוסף התמונות המתפרסמות בעמוד זה בכותרת „גנראל ישראלי בא למלחמת ויאטינאם כשהוא מצויד ביומן“. הופיף עתון המפלגה השמרנית בכריטיניה: „בלתי מרוצה מהישראליות במטה, החליט גנראל משה דיין, לשעבר רמטכ"ל צה"ל, לצאת לשה, כדי לחיות את חי החייל הפשוט ולקבל הערכה ממקור ראשון על המתרחש במלחמה. רשמיו עומדים להתפרסם

בחדשים הבאים ב„סאנדי טלגרף“. הוא בילה ימים עם פטרולים בג'ונגל, שכב בשוחות שיעל, ולא התקשה להתרחק ולהתגלח בתנאים פרימיטיביים (שתי התמונות משמאל). יחד עם זאת לא זנח את חקר השפעת המלחמה על התושבים המקומיים, ותוך כדי שיחה עם סחרי הירקות נגס תירס בשוק הכפר (בתמונה העליונה מימין). העתון האנגלי לא ציין, כי בתמונה התחתונה מימין נראה דיין בחגור קל, הכולל, בין השאר, כובע פלדה, מימיה, סכיני-סיירים ואשפת כדורים.

יש הוכחות

הפסל **יצחק דנציגר** רוגז על הונחת הערכים החזותיים-חברתיים בישראל. כאחד האחראים לכך הוא מצייץ את דו"ר **בן גוריון**, וכהוכחה הוא מוזכר את הסיפור הבא: בעת חגיגות העשור למוינה, כשהיה עדיין ביגיי ראשי-משלה, הוא בא לבנייני האומה בחברת **מרי קולק**, שהראה לו, תוך כדי הליכה, תמונה של **יוסף זריצקי**. הפטיר בן-גוריון: „נו, טוב, אפשר עם אמנות, ואפשר גם בלי.“ מי שלא מצא בללי-שבת האחרון את התיאטרון הישראלי, לא ידע כנראה שהוא התאסף בחילה של השחקן **עמום מוקדי**, היו שם, באותה מסיבה, שחקנים, שחקניות, נשים של שחקנים ובעלים של שחקניות. וגם החברים שלהן והחברות שלהם. המסיבה התחילה בחילה בהרצליה, נגמרה על שפת

הים של הרצליה, לקול צלילי גיטרה ושרירי מולדת שהושמעו מפיו של **בומבה צירי**. המעגל נסגר: שדרנית קול-ישראל, **יעל בן-יהודה**, שסירבה פעם לשר פירסומת לפולקסוואגן, נהגה השבוע במכוניתה בירושלים, נהגה ונהגה, עד שפולקסוואגן אחת התנגשה בה. עוד מעגל שנסגר: בימים אלה מוצג בקולנוע אמפיטיאטרון הסרט מ"ס תבל, בכיכובה של **עליזה גור**, ש נכחרה והוכתרה באותו האולם, בשנת 1959, לסגנית מלכת-המים. הצייר הירושלמי **שמעון (סימון) אבישר** חזר בימים אלה מפאריס. הוא מעיד על עצמו כעל הצלחה גדולה בשדה הציור בחו"ל, ומספר כי בין ידידיו מצויים הצרפתים הבאים: הסופר **אנדרה מורואה**, השחקן **ג'אן גאבן** והומר **שארה אזנאבור**. מה שמעניין הוא, שלכל מילה מדבריו יש הוכחות בכתב ובדפוס.

פסוקי השבוע

● **ח"כ מפ"ם עבדי-אדעיוזי אלדי זועבי**: „לעולם לא תוכל כפר-סבא להיד בר עם טול-כרם, ללא ערביי טירה וטייבה.“ ● **ה"כ רפ"י יוסף אלמוגי**: „אני מעיד עלי שמיים וארץ, כי אין לי תסביך שינאה, וכי אני רואה בשינאת אדם אש זרה ועבודה זרה.“ ● **הפרופסור ישעיהו לייבוביץ**: „האינטליגנציה הממוצעת של הגבר היא נמוכה כל כך, שהאינטליגנציה של האשה לא יכולה להיות נמוכה יותר ממנה.“ ● **הפסל יצחק דנציגר**: „לא ש' הממשלה מורכבת מאנשים רעים — היא מורכבת מאנשים עייפים.“ ● **ח"כ רפ"י שמעון פרס**: „אני מטפל באשכול כראש-ממשלה, לא בכך-אדם.“ ● **הנ"ל**: „אין שרינו קמצנים בהכרות על קמצנות.“